

Anyag és Változat magánya

Nézd csak milyen egyedül vagy te Anyagom
Egyetlen vagy — olyan magányos
Hogy szellemem tükrét tartanom
Muszáj elébed ne halj
E páratlan magányba

És vigyázok
A tükör ne légyen
Túl fényes — inkább homályos
Hogy ne vedd észre jótét csalásom

Nézd milyen egyedül vagy Anyagom
Csak változataid egyszeribbek
A Változat tán
Még magányosabb
És fájdalom — már
E n n y i tükröm nincsen

HERVAY GIZELLA

Film

egyre drágább a homlokom
a film amit benn vetítenek
egyre érthetőbb
megteltek már
az első széksorok is
szentségelnek a jegyszedők
a sósperec mind elfogyott
és nézzük egymást
a nézők meg a film
aztán lassan minden helyet cserél
a képernyőn nézők menetelnek
s a szemekben továbbforog a film
nem védi őket más csak a homlokom:
célpont a nagy vadászaton

Térkép

kiterített térkép vagy
már csak utazás
a jelzőlámpákat leszerelték
a fékezőfülkében elbújtat egy vasutas
de ez már a hazatérés
vagy még az élet ami megtörtént veled
hiszen csak utas voltál
nem választhattál utat
meg sem érkezhetsz már sehová
behegedt seb az arcod
félnek rád nézni a villamoson
mehúznád a vészféket
de csak egy kocsi állna meg
a sínek mentén továbbmenetelnek
a holtak a térképen továbbmenetelnek
egy-egy város egy-egy ismerős halott
s a kiirtott jövőben egy levágott kéz
az árokszélen
nem tudni már melyikünk keze

Arcok

arcok egymáshoz ütődnek
és eltávolodnak
lassított időben

egymás szeme színe
kimondhatatlan

a szerelemmel
a hivatal manipulál

aztán újságpapírral
letakarja

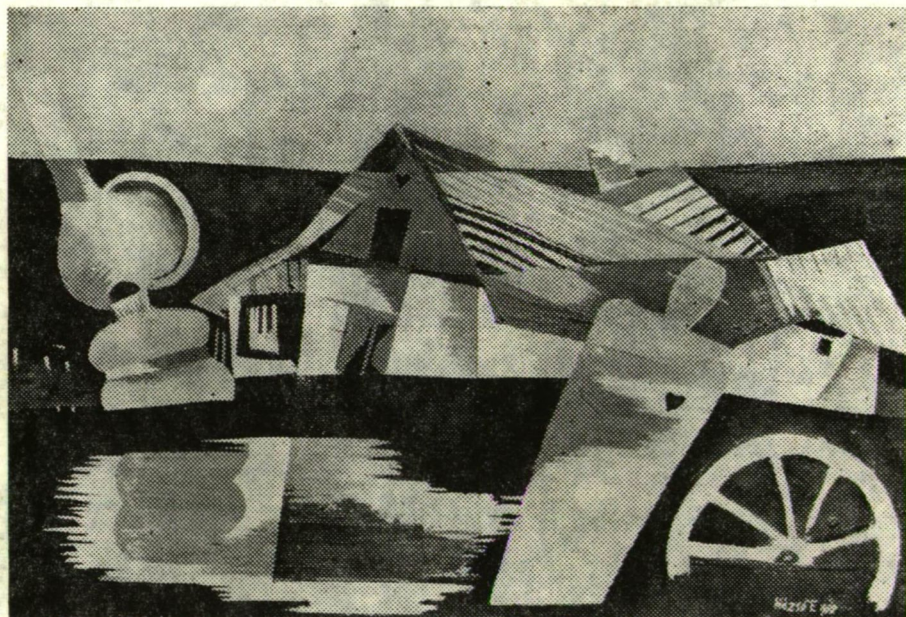
felkiáltójelek
füstölögnek

az átlótt
emlékezetben

a sebből
szokványos vér
szivárogo

Kutak

*kopár táj árnyéka az arcon
kihunytszemű tenger mélye
kavicsroncsok
ének visszhangja a hegyekben
földbe markoló fa
menekülő felhők
keréknyomok
cementpor
a város lélegzete
hátráló idő
görcsös nekilendülés az útnak
kőborkutyák
elhamvadt nap
kutak vakon*

HÉZSÓ FERENC: SÁR